

Be Bear Bae

คู
แต่
รัก

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Martian เขียน
HIRUNA ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Be Bear Bae หมีแต่รัก

Be Bear Bae หนีแต่รัก

Martian เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2411-9

ภาพปก HIRUNA

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมได พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

พืชม้วน

กระดาษกนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

อยู่ๆ ก็นึกอยากดูสารคดีขึ้นมา แต่จะมีสารคดีไหนถ่ายทอดเรื่องราวระหว่างกระต่ายกับหมีที่ไม่ใช่ในรูปแบบล่ากินเป็นอาหารบ้างนะ ก็เหมือนจะมีอยู่เล่มหนึ่ง ที่ชื่อว่่า 'Be Bear Bae หมีแต่รัก' เล่มนี้นะเอง นึกสงสัยขึ้นมาเลยละสิว่า กระต่ายกับหมี ถ้าไม่จับที่กระต่ายถูกกินแล้วจะจับยังไง...จะว่าไปเล่มนี้ก็จับไม่ต่างกันสักหน่อยเน้อ

เอาเป็นว่าถ้าอยากรู้ตอนจบ ก็เริ่มอ่านบทนำเสียดีกว่า แต่จะให้อีกว่านี่ก็แนะนำอีกเล่มที่ถ้าอ่านควบคู่กันไปแล้วจะยิ่งกลมกล่อม 'Truth or Dare เกมทำรัก' เล่มนี้ไม่มีอะไรเกี่ยวกับสัตว์ป่า แต่ก็น่าสนใจพอกันเพราะเป็นเรื่องราวการเดินทางของผีเสื้อไปยังดวงจันทร์...

อ่านมาถึงบรรทัดนี้แล้วคงคาใจตงิดๆ กัน แต่ทางนี้ก็ไม่คิดเฉลยอะไรอยู่ดี ขอให้หันอ่านทุกท่านลองค้นหาเรื่องราวเหล่านั้นด้วยตัวเองดู

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทนำ

เราเริ่มเล่าเรื่องด้วยกาลครั้งหนึ่งได้ไหม เซยไปไหม
อา ไม่ใช่การ์ตูนดิสนีย์ด้วยนี่นะ

...

กาลครั้งหนึ่ง ไม่ค่อยนานเท่าไร ประมาณ...สองสามอาทิตย์ก่อนได้
มีหมีตัวหนึ่งอาศัยอยู่ในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ เป็นหมีตัวโต
หน้าดู แต่เวลาก็ยิ้มแล้วน่ารักมาก (มากๆ) เนื้อแท้เป็นหมีใจดี ตกเป็นบางครั้ง...
ตัวหอม...ซีเซิน แล้วก็ชอบเกาคาง...คางที่มีเคราตัดแต่งอย่างดีรอบริมฝีปาก
ที่คล้ำนิดๆ เพราะสูบบุหรี่จัด หมีรักเคราพอกๆ กับกีตาร์ของเขา หมีเล่นดนตรีเก่ง
ร้องเพลงเพราะ แต่ไม่ค่อยมีเซ็นส์ด้านการเลือกสมาชิกวงเท่าไร ตั้งวงที่ไร
ก็ฟังไม่เป็นท่า

ไม่มีเซ็นส์พอกๆ กับเรื่องความรักนั่นล่ะ

หมีตกหลุมรักผู้ชายคนหนึ่ง...เป็นรักข้างเดียว รักข้างเดียวที่ไม่มีทาง
สมหวัง เพราะผีเสื้อแสนสวยเลือกบินเคียงคู่ดวงจันทร์ หมีก็เลยออกหัก
เป็นได้แค่หมีเห่าเครื่องบิน

ทีนี้...ตัดภาพมาที่เรา

เราก็ก่อนดนตรีเหมือนกัน เหมือนในหนังเลย อยู่ๆ เขาก็มาจีบเราเข้ามา
ตอนนั้นเราคิดว่าเขามาจีบเราเป็นแฟน ก็เลยตอบตกลง...

มารู้ทีหลังว่าไม่เกี่ยวกันก็เลยเฟลหน่อยๆ แต่ไม่เป็นไร แค่นี้ได้ขี้เก๊กๆ

ได้ยินเสียงเพราะๆ เห็นรอยยิ้มน่ารักของเขาเราก็พอใจ

เพื่อนบอกว่าเราแรดที่ยอมตามเขาต่อๆ ง่ายๆ แต่แม่เคยบอกว่าเราจะทำอะไรก็ได้ แต่เชื่อตรงกับความรู้สึกตัวเอง

เราเชื่อแม่

แต่ก็ยังต้องมีเพื่อนไว้พึ่งพา เพราะตอนนี้กำลังเจอปัญหาใหญ่...

เราชอบเขานะ เข้าใจใช่ไหม เหมือนถูกหมีตัวโตแอดแท็กเต็มๆ ตรงหัวใจ ปล่อยไปไม่ได้ ไม่อยากปล่อย แล้วเราก็ใจร้อน ก็เลยแผลงพลังปาก...

'ถ้าป้าตัดใจจากพิชญ์ได้แล้ว ขอเราจีบได้ปะ...'

นั่นแหละ ปัญหาใหญ่

"คือมีเงจะจีบเขา?" เพื่อนสรุปหลังจากเราตุตซ่าให้เล่าเสียยี่ตายาว

"อืม" เราพยักหน้า หันปากของขนมส่งให้เพื่อนรัก ตั้งใจจะติดสินบน แต่คนขีบนยังไม่หมดคำถาม

"แล้วเขาตัดใจจากคนนั้นได้ยัง" เราชะงัก ก่อนจะพยักหน้าอีกครั้ง เอ้ยเบาๆ

"เขาบอกว่าได้แล้ว"

"แล้วมีเงก็เชื่ออะนะ"

เชื่อดี เชื่อหมดแหละคนนั้น

เราได้แต่คิดในใจ พุดออกไปเดี่ยวโดนบ่นว่าใจง่ายอีก

เพื่อนหยิบขนมเข้าปากเคี้ยวกร่วมๆ พลังทำหน้าที่หนักอกหนักใจ คงรู้ว่าเราไม่อยากฟังคำบ่นเลยเปลี่ยนประเด็น

"แล้วมีเงจะจีบเขาอย่างไร คณะก็อยู่ตั้งไกล"

อ้าว คณะต้องอยู่ใกล้หรือถึงจะจีบได้ ลุงเราเป็นอธิการบดี
สั่งย้าย'ธำปถย์มานี้ได้ใหม่

พูดไม่ได้อีก เดี่ยวโดนชี้ที่ฟาตโครม

"เราเลยมาปรึกษา..." พอเอ่ยปากถึงตรงนี้ เพื่อนเบิกตากว้าง โบกมือพัลวัน

"มีเงไม่ต้อง ไม่ต้องเลย คบกันมาจะสิบปีมีเงเคยเห็นกูมีแฟนหรือ"

ก็ไม่เคย วันๆ เห็นเพื่อนเอาแต่นั่งอ่านหนังสือจนตาคล้ำ

"ว่าแล้ว" เราถอนหายใจ เลือกปรึกษาผิคนจริงๆ แหละ แต่นอกจากเพื่อน เราก็ไม่มีเพื่อนที่ไหน

"ไม่เป็นไร เรามีแผนสำรอง" ฮีบขึ้นมาใหม่ มองหน้าเพื่อน เห็นแววตาสงสัยเลยหยิบกระเป๋าดำขึ้นมาเทของที่อยู่ด้านในออกมากองบนโต๊ะ เพื่อนยิ่งขมวดคิ้ว

"ไปยืมห้องสมุดมา" มองเพื่อนที่หยิบแผ่นดีวีดีไปพลิกดูพลางอธิบาย "อันนั้นหมีสีน้ำตาล...หมีขั้วโลก...หมีแพนด้า...มีหมีหมากับหมีควายด้วย แต่ไม่ได้หยิบมา เราว่าไม่ค่อยเหมือนเจตเท่าไร"

"เจ..."

"อันนี้สารคดีคนกับหมี National Geographic ด้วย น่าจะช่วยให้"

"เจ..."

"แล้วก็..."

"เจได" เราเ้มปาก เมื่อเพื่อนเอื้อมมือมากำข้อมือทั้งสองข้างไว้ กดลงกับโต๊ะด้วยสีหน้าเหมือนอยากจะระเบิดอะไรสักอย่าง

โดนมาหลายครั้ง หน้าแบบนี้หมายความว่าให้หุบปาก แล้วฟัง

เพื่อนมองหน้าเรา ถอนหายใจ หลับตาสงบอารมณ์หนึ่งครั้ง ก่อนยิ้มแบบน่ากลัวมากๆ ส่งมา

"เอาเป็นว่ากูจะไปถามเพื่อนๆ ให้อ่าเค้าจับแพนกันยังไง"

"..."

"ระหว่างนี้มึงจะทำอะไรต้องปรึกษากู โอเคไหม" เรายังคงเ้มปาก วางสารคดีสัตว์นักล่าลงแล้วพยักหน้าเข้าใจ เพื่อนทำหน้าที่เหมือนแบกโลกไว้ทั้งใบ แต่สุดท้ายก็ผ่อนลมหายใจหนักๆ ปลอยมือแล้วตบป้าเราสองสามที

"ไม่ต้องห่วง กูช่วยมึงเอง"

เห็นไหม เพื่อนฟังได้

ข้อที่ 1

สเป็กหมี

เพื่อนบอกว่าถ้าจะจีบใคร ควรรู้ว่าเขาชอบคนแบบไหน

ป๊อกๆๆๆ

"โห มีมอ"ไซค์ด้วยวะ" เจดเอ่ยกั้วหัวเราะ เมื่อเราขับเวสป้าสี่ขาวนวลตมาจอดเทียบข้างคนตัวโต

วันนี้วันหยุด เรามีนัดซ่อมดนตรีกัน เราอาจมารับเจดเพราะตั้งใจจะพาไปกินข้าวกลางวัน

ปกติเจดจะเป็นคนไปรับเรา แต่ตอนนี้สถานะมันเปลี่ยนไปแล้วใช้ไหมล่ะ จะจีบเขา เราก็ต้องเป็นฝ่ายทำคะแนน

"อ้อ กลั้วรถติด เลยขับมะลิมา" บอกพลางยื่นหมวกกันน็อคอีกใบให้ เจดรับไปถือไว้พลางมองเราสลับกับเบาะนั่งด้านหลัง แล้วก็ยืนยิ้มอยู่อย่างนั้น

"ถามจริง เคยให้ใครซ้อนปะ"

เราพยักหน้า "เพื่อน"

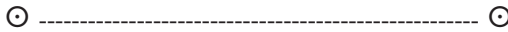
หออเราอยู่ใกล้คณะ เวลารีบๆ ก็พาเพื่อนซ้อนมะลิไป มันเร็วกว่าแต่ร้อน เพื่อนไม่ชอบ บ่นประจำ

"แล้วเพื่อนตัวเท่าไหน" เราเลิกคิ้ว ไม่ค่อยเข้าใจคำถาม แต่ก็ยึดแขนขึ้นกะคร่ำๆ

"เท่านี้" เพื่อนสูงกว่าเรานิดหน่อย เท่าอกเจดได้

เจดหัวเราะอีกรอบ ขยับเข้ามาใกล้ "แล้วเช็ก กูตัวเท่าไหน"

คราวนี้เรายืดสุดแขน แต่ไม่ถึงหัวเจด เลยลงมายืนแล้วเขย่งนิดหน่อย
 "เท่านี้" สูงมาก สมเป็นหมียักษ์
 "นี่เป็นแฟนกันคงลำบากแย่ จะตะแคงเจดแต่ละที่คงเหนื่อยจนหน้าจอนคอคหัก
 "แน่ใจนะว่าซ่อนแล้วอย่างจะไม่แตก" เรายิ้มอ้อในใจ พอจะเข้าใจแล้วว่า
 เจดกังวลอะไร เลยนั่งลงอีกรอบ ขย่มๆ ให้ดูพลางสบตาให้เขามั่นใจ
 "มะลิแข็งแรง"

เห็นใหม่ บอกแล้วไม่แตก
 สุดท้ายมะลิก็พาเรากับเจดมาถึงร้านก๋วยเตี๋ยวอย่างปลอดภัย เป็น
 ร้านที่เข้าพาเรามากินตอนเจอกันครั้งแรก และน่าจะเป็นร้านประจำของเจด
 เพราะทันทีที่เข้ามาเจ้าของร้านก็ถามว่าเอาเหมือนเดิมใช่ไหม แล้วคอยหันมา
 ถามออเดอร์เรา
 เรามองเจดคืบเส้นก๋วยเตี๋ยวเข้าปาก ในหัวพยายามหาทางทำภารกิจ
 ที่เพื่อนมอบหมาย...
 'ล้วงสเป็กเขามาให้ได้'
 "เจด..."
 "วันหลังบอกเขาว่าไม่ใช่ผักดิ เสียตาย" เรายิ้มคำถามตัวเองลงไป
 เมื่อเจดโพล่งขึ้นมาพลางคืบผักที่เราเขี่ยไว้ตรงขอบชามไป แล้วคืบลูกชิ้น
 ในชามตัวเองมาให้
 "อืม" เราพยักหน้า ไม่ได้บอกว่ามันชิน
 ปกติเวลามากับเพื่อนเราจะถูกบังคับให้กิน โดนป้อนสารพัดจนเราอมกิน
 เพราะแบบนี้ถึงชอบเจด เจดไม่เคยบังคับเรา ไม่จู้จี้จุกจิก รู้ว่าเราไม่กินผัก
 เจดก็จะแอบขโมยผักจากชามเราไป พร้อมสละลูกชิ้นมาตอบแทนให้
 น่ารัก
 "แล้วเมื่อไหร่จะพูดอะไร" คราวนี้เจดเงยหน้าถาม เราชะงัก

อ้าว ลืมอะ

เจดหัวเราะหึ เราจ้องหน้าเจด พยายามคิดสักพักก็นึกออก

"เจดชอบกินแซลมอนไหม" ไม่เกี่ยวกับเรื่องสเป็กหรือก แคมองเจด
กินถ้วยเดียวแล้วมันอดคิดไม่ได้

"ไม่อะ"

"อ้าว ทำไม" เราเบิกตาอย่างตกใจ เจดเงยหน้าขึ้นมาอมยิ้ม
ในปากเคี้ยวลุกขึ้นไปด้วย

"แล้วทำไมต้องชอบ"

"ก็..." เราดูสารคดีมา ภาพมีกรีซลีย์อ้าปากจับปลาแซลมอนมันติดตา
"ก็?"

"เปล่า" แอบขีดฆ่าลิสต์ในหัวทิ้งไป ศึกษาเจดจากสารคดีไม่ได้จริงด้วยอะ
เจดเลิกคิ้ว ท่าทางไม่ค่อยเกิดที่อยู่ๆ เราก็ถามแต่ก็ยกไหล่อธิบาย
"แซลมอนมันแพง ไม่มีปัญญากินบ่อยเลยไม่ชอบละกัน"

เกี่ยวกันหรอนั้น

"เราเลี้ยงเอง" พุดโพลงออกไป สีหน้าคงจริงจังไปหน่อย เจดเลย
จุ่มนิ้วลงมาระหว่างคิ้วยับยั้งของเราแล้วยิ้มซ้ำ

"ไปโรมันดีจังคุณ"

แล้วจะเปลี่ยนมาใช้เครือข่ายเราไหมละ

...ไม่กล้าถามหรือก ป๊อดอะ

สรุปเราลืมถามว่าเจดชอบคนยังไง

แต่ความจริงอาจจะต้องถามก็ได้...ประวัติออกจะชัดเจน

บอกแล้วว่าเจดเคยชอบคนคนหนึ่ง ชื่อน้องพิชญ์ เป็นเด็ก'ธำปต์ย์
เหมือนเจด แถมยังเป็นพี่รหัสน้องรหัสกัน

น้องพิชญ์เป็นผู้ชายตัวสูงๆ ชาวๆ ไว้ผมยาวประกาศา มีเอกลักษณ์บางอย่าง

ที่ทำให้โดดเด่นกว่าคนทั่วไป เจดครั้งแรกก็ทำเราใจสั่นแล้ว ถ้าเราเป็นเจดได้ก็ใกล้ชิดขนาดนั้นก็คงตกหลุมรักน้องเขาง่ายๆ เหมือนกัน

โชคช่วยเราที่น้องพิชฌัญญ์มีแฟนแล้ว ชื่อเดวิดชฎี เป็นมือกลองของวงเราเอง เจดถูกใจคนนี้มาก อวยทะเลลูเพดานจนเราอยากรู้ว่าจะเก่งสักแค่ไหน แล้วก็พบว่าเจดไม่ได้พูดเกินไป เดวิดชฎีเก่งมาก ทั้งที่เล่นเพลงทั่วๆ ไป แต่จังหวะของเขามีบางอย่างที่แตกต่าง น้าหนักที่ตีออกมาแต่ละครั้งหนักแน่น เร้าอารมณ์ทั้งเราทั้งเจดให้อยากเล่นตามให้ได้

ที่ล้ำคัญเดวิดชฎีเป็นคนมีเสน่ห์...มีเสน่ห์มาก ทั้งตอนตีกลองหรือยืนอยู่เฉยๆ ก็ทำคนเหลียวหลัง ไม่ใช่แค่หน้าตา แต่เหมือนมีออร่าบางอย่างที่ละลายตาไม่ได้

เจดเคยเล่าว่าน้องพิชฌัญญ์กับเดวิดชฎีรักกันมาตั้งแต่สมัยมัธยม มีเรื่องที่ทำให้เดวิดชฎีหายไปเป็นปีๆ ก่อนจะกลับมาในฐานะเด็กชิวคณะเดียวกัน ตอนนี้น้องพิชฌัญญ์กับเดวิดชฎีกลับมาคบกันอีกครั้ง แบบรักกันมากๆ

เราจินตนาการไม่ออกหรอกว่ารักกันมากๆ เป็นยังไง กระทั่งได้มาเห็นกับตา

"ปุ่น กินข้าวยัง"

โธ่ง!

เสียงเห่าตอบรับเรียกให้เจ้าของคำถามหัวเราะเบาๆ

เราหันไปมอง...เป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วที่เวลาน้องพิชฌัญญ์ปรากฏตัวขึ้นมา สายตาก็จะมองไปที่น้องอัดโนมิติ ไม่ได้ตั้งใจลั่นคิด แต่ก็อดจับจ้องเรือนร่างสูงบางที่เคลื่อนไหวคล่องแคล่วผิเสื้อขยับปีกไม่ได้

พลิวไหว งดงาม มีเสน่ห์ดึงดูดอย่างยากจะอธิบาย

เจดบอกว่าพิชฌัญญ์ติดแฟนมาก แต่เราว่าเดวิดชฎีต่างหากที่ขาดน้องไม่ได้ พอพิชฌัญญ์หย่อนสะโพกนั่งลงข้างๆ คนตัวโตกว่าก็เอื้อมแขนออกไปเกี่ยวเอวบางมานั่งตักพลางจูบขมับซ้ำๆ หยอกเข้าคนรักที่เพิ่งตื่นนอน พอน้องหัวเราะริมฝีปากเรียบตึงก็ยิ้มตาม

เห็นท่าทางแบบนี้ที่ไรเราก็อดทิ้งไม่ได้ ปกติเดวิดชฎีน่ากลัวจะตาย

ยิ้มแบบนี้ให้คนอื่นที่ไหน ใจดีเฉพาะกับพิชญ์นั่นแหละ...

"...!" เหมือนรู้ว่าถูกนินทาอยู่ในใจ คนที่คลอเคลียอยู่กับชอกคอขาว ถึงได้เหลือบตาขึ้นมา แค่มองนิ่งๆ เราก็สะดุ้งโหยง เผลอเล่นผิดคีย์จนกลับลำ แทบไม่ทัน

เป็นหน้าหนีไปก็เห็นคนที่นั่งจิบน้ำอยู่ข้างๆ ยิ้มซ้ำ จนต้องตีหน้าบึ้ง กลับไป

ไม่ต้องมาเยาะเย้ยเลยหมียักษ์ อย่าให้โดนดูบ้างแล้วกัน

ประเด็นก็คือเรารู้แล้วว่าสเบ็กหมีเป็นยังไง ถ้าชอบพิชญ์ก็คงสูงๆ ขาวๆ... ซึ่งตรงข้ามกับเราทุกอย่าง

ถ้าเป็นแบบนี้ เราควรทำยังไงดี

"กินแอปเปิ้ลปะ"

หลังจากซ้อมเพลงที่ลิสต์ไว้อีกครั้งก็พัก ฟ้ามืดพอดีเจ้าบ้านเลยชวนกินข้าวด้วยกัน เตรีชญ์ไปทำอาหาร ส่วนเจดออกไปโทรศัพท์ เรานั่งแบ็บอยู่บนโซฟา ไม่ทันไร คนที่แอบนินทาอยู่ในใจตลอดวันก็มานั่งใกล้ๆ

เรารับแอปเปิ้ลมา กัดไปได้คำหนึ่งก็สะดุ้งสุดตัวเพราะอยู่ๆ น้องพิชญ์ ก็หึ่งตัวลงมาหนุนตัก

"เฮ้..." เรากำลังจะไล่ แต่พอสบตาเจ้าของดวงตาสีอ่อนก็ชะงัก หน้าใสจัง

"เจเล่นเบสมานานยัง"

เราจะพริบตาปริบๆ เมื่อถูกถาม ควรชินใจใหม่ที่อายุมากกว่า แต่ไม่มีใครเรียกว่าพี่สักคน

"ตั้งแต่ ม.ต้น"

"มิน่า เล่นเก่งมาก"

"..." ไม่ใช่ครั้งแรกที่ถูกชมสักหน่อย ไม่ต้องหน้าร้อนก็ได้ใจได้

"โชคดีของปีที่ลูกเจเข้าวงได้" น้องพูดซ้ำๆ พลางสบตาเรา ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนสดใสจนเราเผลอยิ้มตาม

ทำให้หนักขึ้นได้ว่าครั้งหนึ่งเจตเคยบอกเราว่าน้องน่ารัก ใครอยู่ด้วย ก็สบายใจ

เราเชื่อสนิทเลยตอนนี้ ทั้งที่มองเผินๆ ดูหยิ่ง โบหน้ารั้นๆ ดูเอาแต่ใจ แต่พิชญ์เฟรนด์ลึกว่าที่คิด พอน้องเข้ามาใครก็เหมือนจะสนิทด้วยง่าย ๆ

เสน่ห์แรงขนาดนี้ ถ้าเราเป็นเดวิซญ์คงหวงตาย

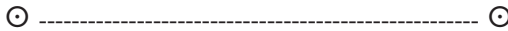
"ถ้ากับข้าวเสร็จแล้วปลุกหน่อยนะ" เราเลิกคิ้วมองคนที่ยังนอนหนุนอยู่บนตัก ไม่ได้ปฏิเสธจนกระทั่งน้องหลับตา ในใจท้วงว่ายังไม่สนิทกันขนาดนั้น แต่ในความเป็นจริงเรากลับนั่งนิ่ง ไล้มององค์ประกอบบนใบหน้าชวนหลงใหล ที่ละส่วนอย่างห้ามใจตัวเองไม่ได้

มือเจ้ากรรมผลเอยกขึ้นมาเกลี้ยผมสลวยออกจากใบหน้า อยากรจะลูบผมสวยๆ อีกสักหน่อยแต่ต้องห้ามใจไว้ ถ้าเจ้าของเขาเห็นเข้าเดี๋ยวมี้อาจจะกุด เล่นเบสไม่ได้ตลอดกาล

"หี" คิดไม่ทันขาดคำก็สะดุ้งวาบ แต่หันไปมองก็โล่งใจ ไม่ใช่เดวิซญ์ เป็นหมียักษ์ที่ไม่รู้ยีนลั๊วกระเป๋ามองอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่

เรามองหน้าเจตนิ่ง ส่งสายตาทามว่าทำอะไร แต่นอกจากจะไม่ตอบเจตยังทิ้งสายตาเป็นปริศนาเอาไว้

สายตาที่สลับกับคนบนตักเราที่ไม่รู้ลึ้มตาขึ้นมาตอนไหน คล้ายสื่อสารอะไรกันโดยที่เราไม่เข้าใจ

"สเป็กสูงส์ด" ไซ้ใหม่ละ เป็นแค่มียักษ์ รืออ่านไปชอบสมบัติของคณะ ได้อย่าง

สมน้ำหน้า ออกหักเลยเห็นไหม

"หุย คนกดไลค์สามหมื่น ยอมแพ้อะเจ" โยนโทรศัพท์ที่ยังค้างหน้าอินสตาแกรมน้องพิชญ์มาตรงหน้าเราพลางยกมือสองข้าง ยกธงขาว เพื่อนนะ...นอกจากจะไม่ให้กำลังใจ...

"แต่น้องพิชญ์มีแฟนแล้ว" หมายความว่าเราไม่ต้องแข่งกับน้องเขา
ถูกไหม

ถึงจะยังดูสนิทสนมกันมาก แต่เจตบอกว่าตัดใจแล้ว เราก็คงจะเดินหน้าต่อไป

"แล้วมึงจะเอาอย่างไรต่อ เขาพลาดคนนี้ ก็เชื่อว่าจะเปลี่ยนสเปกนี้หว่า"

จริงด้วย ถ้าสเปกเจตเป็นแบบน้องพิชญ์ก็เหลวเป๋ว เราแพ้ตั้งแต่หน้าประตู

"บอกแล้วให้กินผัก จะได้สูงๆ ใจ"

โห้ย! แล้วมันทันที่ไหน

"มึงสูงกว่านี้ไม่ได้ ชาวเท่าเขาไม่ได้ ก็เหลือแค่ไว้ผมยาวแล้วล่ะที่พอทำได้"

เพื่อนยกไหล่อย่างเห็น้อยใจ

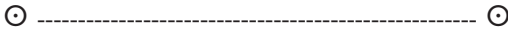
"อา..." ก่อนเปลี่ยนเป็นขมวดคิ้วเมื่อเราจะพริบตาพริบๆ ใส่อย่างนึกได้

"เจ"

จริงด้วย...

"เดี๋ยว..."

ผมยาว!

เพื่อนบอกว่าถ้าจะรอผมยาวคงต้องจีบปีหน้า

แต่เราบอกว่าเราใจร้อน รอปีหน้าไม่ไหว

คิดแล้วคิดอีกก็ไม่รู้ต้องทำยังไง เพื่อนก็ทำท่าไม่อยากจะช่วย เราเลย
หันไปปรึกษาจิ้น พี่สาวเรา หน้านั้นเขาผมสั้นไวยาวไวแถมเปลี่ยนวันละครง
เหมือนเสกได้

จิ้นไม่ถามด้วยซ้ำว่าทำไม พอเราบอกอยากไว้ผมยาว พี่สาวก็หัวเราะ
บอกว่าช่วยได้

เราบอกหรือยังว่าจิ้นแต่งหน้าเก่งด้วย เป็นบิวตี้บลิ๊อคเกอร์ชื่อดัง
คนตามเกือบล้านแล้ว

ที่นี่...

"เจ...กว่ามันไม่ใช่"

อือ...เราก็อ้วไม่ค่อยใช่

ผมดีด้าเคลือบปากกับชนตาหนาวๆ ที่เรารู้จ้ได้ว้มันทำให้มีเสน่ห์หมาก
ตอนน้องพิชญ์กะพริบตา พอมาอยู่กับน้้าเรามันกลับต้งอออกไป...

เพราะสีผิว เพราะตา เพราะปาก หรือเพราะอะไร

"พี้จิ้นแกล้งมึงซัดๆ" เพื่อนตอกย้้า

"จิ้นบอกว้น้้ารัก" เราพยายามเรียกความม่ั่นใจ

ก็ทำอะไรม่ได้แล้วนี้ เขาออกม่เป็น จิ้นบอกให้รอ

"ม่ั่นก็...น้้ารัก...แต่แบบ..." เพื่อนอ้ออั้ง แก้มแดง แถมหูก็แดง สีหน้า
เหมือนจะร้องให้ "ม่ั่นน้้ารักไป"

"..." หมายควมว้ม่ดีใช่ใหม่

"แล้วนี้มึงน้ดเขาไว้ตอนไหน" เหมือนเหน้อยจะอธิบาย เพื่อนเลยหยงยต้ง
ลงบนเตียง หาเรื่องเฉใจ

เรามองนาฬิกา "ต้งไปแล้ว"

น้ดดูหน้งกับเจดไว้ เราอาสาจะไปรับเขาที่คณะเหมือนเคย

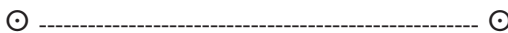
"ม่ต้งเอามะลิไปเลยนะ" เหมือนรู้ว้เราก้กำลังจะหยิบกุกูแเจ เพื่อนเลย
รีบดักทางเสียงซ้่ม เราชะงักมือ หันไปเล็กค้วถามว้ทำไม แต่เพื่อนม่ตอบ
คว้ากุกูแเจรถยนต์โยนมาให้

เรายกไหล่ เขากะทีไปแทนก็ได้

"ไปนะ อยากได้อะไรก็ไล่น้มา" เราบอกท้งท้าย เดินไปหยิบกระเป้้าเป้
มาสะพาย

"ภาวนาให้หม่มึงม่ห้ใจวาย"

ได้ยินเสียงเพื่อนท้ิมพ้้าตามหลัง แต่คิดว้น้้าจะม่ได้คู้ยกับเรา

เรามาถึงก่อนเวลา เลยไล่น้ไปบอกเจดว้ารออยู่ลานจอตรถข้างคณะ

เจดไม่เคยเจอกะทิ เราเลยออกมายืนรอข้างนอกจะได้เห็นชัด ก้มหน้าเล่นมือถือ
 สักพักก็ได้ยินเสียงฝีเท้าพร้อมเสียงคุยของคนกลุ่มใหญ่ดังขึ้น เห็นหมี่ตัวโต
 โบกมือลาเพื่อนก่อนเดินแยกออกมา พร้อมๆ กับเสียงแจ้งเตือนจากโทรศัพท์เรา
 ดัง

'เสร็จจละ'

เราไม่ได้บอกว่าเห็นเจดแล้ว แต่ส่งสติ๊กเกอร์โอเคกลับไป จากตรงนี้
 ก็เห็นสีหน้าอีกฝ่ายที่อ่านแล้วยิ้มบางๆ

อา...ทำหน้าที่เองตอนอ่านข้อความเรา

น่ารักจัง

เราเลยส่งสติ๊กเกอร์ตลกๆ ไปอีก คราวนี้เจดขำ ยิ้มกว้างจนเห็น
 เขี้ยวสองข้าง

มองแล้วก็หลุดยิ้มตาม แต่สงสัยจะจ้องนานไป เจดเลยรู้ตัว เยกหน้าขึ้นมา
 สบตา...

"..."

"..."

สักสามวินาทีได้...แล้วเจดก็เดินผ่านไป...

อ้าว...?

เราหยิบมือถือที่กำลังจะโบกทักหายซุกลงในกระเป๋าเสื้อผู้ตัวใหญ่เก๋ๆ
 มองตามแผ่นหลังกว้างที่เดินผ่านหน้าไปชะเง้อๆ อย่างไม่เข้าใจ

ไปไหนอะ

ระหว่างที่ยืนงง คนตัวโตก็หยุดเดิน มองซ้ายมองขวาแถวที่จอดรถ
 รถมอเตอร์ไซด์ ท่าทางงงๆ สักพักก็ก้มหน้าพิมพ์อะไรสักอย่างในมือถืออีกครั้ง

'อยู่ไหน'

นี่ไง...อยู่นี่ครับ

'ไม่ได้เอามะลิมา'

เราพิมพ์ตอบแบบนั้นเพราะคิดว่าเจตคองเข้าใจผิด เห็นคนตัวโตร้องอ้อเบาๆ มองซ้ายมองขวาอีกครั้ง เราเลยพิมพ์บอกพิกัดให้

'ทางซ้าย'

เจตหันมาสบตาเราหนึ่งครั้ง...แล้วจากนั้นก็มองผ่านไป

"..." ไม่ทันไรก็ชะงัก หันกลับมามองหน้าเราอีกรอบ

"ไง" เรากลัวเจตหันหนีอีก เลยโบกมือทักทายเป็นแต่แทนที่จะเดินเข้ามาหา เจตกลับยืนนิ่งอยู่ที่เดิม มองเราหัวจรดเท้า แล้วก็ทำจรดหัวอีกครั้งด้วยสีหน้าที่บอกยากมากว่ากำลังคิดยังไง

"เจ...ไต่?"

หมีตัวโตตาโปนเท่าไข่ อ้าปากพะงาบๆ เหมือนพยายามจะพูดอะไร นู้ทั้งสองข้างค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดงจัดเหมือนกำลังจะระเบิดภายใน...

สาม...

สอง...

หนึ่ง...

"เซี่ยยยย!"

บู่ม...

เราทำชาวนด์เอฟเฟกต์ให้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624119.html>